

ת"פ 28495/11/13 - מדינת ישראל נגד יניב עזר זוהר

בית משפט השלום בתל אביב - יפו
ת"פ 28495-11-13 מדינת ישראל נ' זוהר

בפני בעניין: כבוד השופט ד"ר שאול אבינור
מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד איציק אמיר

המאשימה

נגד

יניב עזר זוהר
ע"י ב"כ עו"ד אריאל טוקוב

הנאשם

גזר דין

א. רקע כללי:

1. הנאשם הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממשית לפי הוראות סעיף 380 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין).
2. עובדות האירוע מושא כתב האישום פורטו ונקבעו בהרחבה בהכרעת הדין, והמעין יעין שם. בקצירת האומר ולצרכי גזר הדין בלבד יצוין כאן, כי הנאשם הורשע בתקיפת המתלונן, נהג אוטובוס בתפקיד, ברחוב פרופ' שור בחולון.
3. האירוע בו עסקינן אירע עת הנאשם התפרץ - כשהוא רכוב על אופנועו - לנתיב נסיעתו של האוטובוס. בתגובה צפר המתלונן לנאשם וניסה לעקוף אותו מצד שמאל ולהמשיך בנסיעתו. אז - כך על פי הקביעה בהכרעת הדין - ירד הנאשם מאופנועו וניסה לעלות על האוטובוס. ואולם, המתלונן סגר את דלת האוטובוס. הנאשם ניגש אפוא לאזור חלון הנהג (של האוטובוס), פתח את החלון ותקף את המתלונן בכך שהיכה בו באפו.
- האף. כתוצאה מן התקיפה נגרמו למתלונן חבלות של ממש, דהיינו: דימום מהאף, שטף דם וקריש דם בולט על גשר האף.
4. בתשובתו לאישום, אשר ניתנה באמצעות בא-כוחו במסגרת דיון מקדמי, כפר הנאשם במעורבות באירוע. יחד עם זאת, כמסתבר, עוד בשלב של חקירת המשטרה לא היתה מחלוקת כי הנאשם אמנם היה מעורב ב"קונפליקט" עם המתלונן (ר' בהודעתו ת/3); כך שבעמדת ההגנה בדבר הצורך לשימוע את "כל העדים" לא היה אלא להאריך את ההליך ולסרבולו (ר' גם בפרוטוקול, עמ' 12, וכן בהחלטה שבאותו העמוד).

בהקשר זה לא למותר לציין כי ההגנה ביקשה לדחות את הטיעונים לעונש, לצורך קבלת תסקיר שייבחן את האפשרות לשלב את הנאשם בהליך שיקומי מול המתלונן ("צדק מאחה"), הגם שהדבר הצריך דחייה של חודשים ארוכים לצורך הכנת התסקיר (ר' בפרוטוקול, עמ' 28-29). ואולם, בסופו של דבר ציין שירות המבחן, בתסקיר שהכין: "**במקרה זה, לאור עמדותיו של (הנאשם) כפי שהוצגו באשר לפגיעה במתלונן, התרשמנו כי אינו מתאים להשתתפות בהליך זה הדורש קבלת אחריות מלאה על העבירה והפגיעה באחר ומתוך כך רצון לאחות את הנזקים שנגרמו**" (ר' בעמ' 3 לתסקיר. ההדגשה הוספה). הנה כי כן, בעתירה לקבלת התסקיר, על הרקע הנ"ל, לא היתה כל תועלת - שכן הנאשם שלל פגיעה פיזית במתלונן וממילא לא ניתן היה לשלבו בהליך של "צדק מאחה" - ולא היה בה אלא כדי לגרום לדחייה נוספת בניהול ההליך.

תסקיר שירות המבחן:

ב.

5. שירות המבחן נתבקש, כאמור, להכין תסקיר בעניינו של הנאשם. בתסקיר שהוכן (מיום 9.5.16) פורטו בהרחבה נסיבות חייו ומשפחתו של הנאשם, יליד שנת 1971 (בן 41 שנים), גרוש ואב לשני ילדים קטינים. הנאשם מסר כי לפני כשלוש שנים עברו הילדים להתגורר יחד עמו, בבית הוריו, אם כי הבת הבכורה נמצאת במסגרת חוץ ביתית ומגיעה לבית בסופי שבוע בלבד.

6. באשר לעבירה דנא מצוין בתסקיר כי הנאשם:

מקבל אחריות חלקית על ביצועה, מכיר בבעייתיות בהתנהלותו באירוע, אך שולל פגיעה פיזית במתלונן. ניכר כי משליך האחריות לאירוע נשוא הדין והתנהלותו המתוארת על המתלונן. יחד עם זאת, (הנאשם) מבטא צער וחרטה על התנהגותו התוקפנית באירוע נשוא הדין... (ר' בעמ' 2 לתסקיר).

7. כאמור, בתסקיר נבחנה ונשללה התאמתו של הנאשם להליך של "צדק מאחה", וזאת בשל קבלת אחריות חלקית בלבד ואף השלכת אחריות על המתלונן. יחד עם זאת - והגם ששירות המבחן התרשם כי לנאשם קוויי אופי אימפולסיביים, כמו גם קושי בהתמודדות במצבי לחץ ומשבר - העריך שירות המבחן כי קיימת רמת סיכון נמוכה למעורבות של הנאשם בהתנהלות אלימה בעתיד.

8. בנסיבות אלה מצא התסקיר לנכון להמליץ לבית המשפט להימנע מהטלת עונש של מאסר בפועל על הנאשם, ולו בדרך של עבודות שירות, ולהסתפק בענישה שיקומית גרידא, הכוללת צו מבחן וצו שירות לתועלת הציבור, וענישה נלווית.

הראיות לקביעת העונש ותמצית טיעוני ב"כ הצדדים:

ג.

ראיות וטיעוני התביעה:

(1)

9. ב"כ המאשימה הגיש, כראיות לקביעת העונש, את גיליון הרשעותיו הקודמות של הנאשם (סומן ע/1). כעולה מגיליון זה, לנאשם הרשעה קודמת אחת, מיום 29.3.05, בעבירות של תקיפת עובד ציבור, איומים והעלבת עובד ציבור. באותו עניין - בגין מקרה משנת 2003 - נגזר על הנאשם עונש של מאסר מותנה, קנס ופיצויים למתלוננת.

10. ב"כ המאשימה הדגיש את היבטי החומרה של האירוע מושא כתב האישום, ובמיוחד את היותו חלק מהתופעה הפסולה של "זעם בדרכים", בה משתמשים בדרך הופכים קורבן להתפרצויות אלימות שעילתן עניינים של לא-כלום (ר' גם ת.פ. 33995-10-13 **מדינת ישראל נ' בודהנה** (2015)), בפסקה 42 ואילך להכרעת הדין). בנסיבות אלה עתר ב"כ המאשימה לקביעת מתחם עונש הולם שהרף התחתון שלו הינו עונש של מאסר בפועל לשישה חודשים, הגם שניתן לרצותו בדרך של עבודות שירות, והרף העליון שלו הינו 18 חודשי מאסר בפועל.

11. באשר לגזירת דינו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם ציין ב"כ המאשימה, בהגינותו, הן את נסיבות החומרה והן את נסיבות הקולה. לחומרה ציין ב"כ המאשימה את הרשעתו הקודמת של הנאשם, שהינה רלוואנטית הגם שהינה ישנה. לקולה ציין ב"כ המאשימה את נסיבותיו האישיות של הנאשם, לרבות בהקשר של גידול ילדיו. בנסיבות אלה, ותוך איזון השיקולים השונים, עתר ב"כ המאשימה להשתת עונש של מאסר בפועל, לתקופה של שישה חודשים, שניתן יהיה לרצותו בדרך של עבודות שירות, וכן לענישה צופה פני עתיד, לקנס כספי ולפיצויים למתלונן.

(2) ראיות וטיעוני הנאשם:

12. ב"כ הנאשם לא הגיש ראיות לקביעת העונש אלא חזר והפנה להמלצות התסקיר, תוך שביקש כי בית המשפט יאמץ אותן במלואן. ב"כ הנאשם הדגיש במיוחד את עניין ילדיו הקטינים של הנאשם, שלטענתו סמוכים על שולחנו של הנאשם - המשמש כמשמורן - ועל כן כל ענישה שתוטל עליו תפגע בהם באופן קשה. עם זאת יש לציין, כי כעולה מהטיעון הילדים מתגוררים אצל הורי הנאשם, כאשר אביו של הנאשם הוא זה שלוקח את הילד הקטן לבית הספר ובחזרה.

13. עוד ציין ב"כ הנאשם את העובדה שהנאשם הביע חרטה, אם גם חלקית, מחד גיסא; ואת העובדה שהתיעוד הרפואי מלמד כי הפגיעה במתלונן היתה קלה, מאידך גיסא. בנסיבות אלה, האיזון הראוי יימצא - כך לשיטת ההגנה - בהטלת עונש שלא יפריע לשגרת חייו של הנאשם, כמומלץ על ידי שירות המבחן, בליווי צו מבחן.

14. לבסוף הנאשם, בדברו באחרון לעונש, ביקש את התחשבות בית המשפט בו ובילדיו, תוך שהתמקד בקשייו המשפחתיים והכלכליים. הנאשם הדגיש כי הוא "**מביע צער אמיתי**" (ר' בפרוטוקול, עמ' 32 שורה 19), אם כי מדבריו לא היה ברור על מה הצער שכן הוא לא הזכיר בהם ולו במילה את המתלונן. עוד הדגיש הנאשם את התמשכות המשפט, שבמהלכו - כך לדבריו - המקרה "**אכל אותי מבפנים**" (שם, שורה 23).

ד. דין והכרעה:

(1) קביעת מתחם העונש ההולם:

15. בעת גזירת עונשו של נאשם על בית המשפט לקבוע, תחילה, את מתחם העונש ההולם לאירוע שבגיניו הורשע הנאשם, ולאחר מכן לגזור את עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם, והכל כאמור בהוראות סעיף 40ג לחוק העונשין. קביעת מתחם העונש ההולם תיעשה בהתאם לעיקרון המנחה בענישה - הוא עקרון ההלימה - תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירות ובמידת

הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, כמפורט בהוראות סעיף 40ט לחוק.

16. עסקינן כאן בעבירה של אלימות נגד הגוף, שתוצאתה חבלה של ממש. כמעט למותר לציין את חומרתה הרבה של עבירה זו, אשר ביצועה פוגע - ובמידה ניכרת - בערכים החברתיים של ההגנה על שלום הגוף וההגנה על ביטחון הציבור. אכן, מקרה כגון דא - בו נהג רכב ציבורי מוכה בראש חוצות, לעיני נוסעיו - הינו מקרה חמור, של התנהגות פורצת-גבולות שיש בה כדי לפגוע באופן ממשי בתחושת הביטחון של הציבור בדרכים.

17. לפיכך, מקובל עליי טיעון ב"כ המאשימה כי קיימת חומרה מיוחדת בעובדה שהעבירה דנא נעברה על רקע התופעה הפסולה של "זעם בדרכים". פשיטא, כי אין להסכין כלל ועיקר עם קיומו של מצב דברים בו המשתמשים בדרך מצויים בחשש או בחרדה שמא יהפכו למטרות זמינות למעשי אלימות אקראיים. זוהי על כן חובתם של בתי המשפט להטיל עונשים מרתיעים בכגון דא, באופן ההולם את חומרת המעשים.

18. אני מקבל אפוא את טיעון ב"כ המאשימה, כי במקרה זה רף הענישה התחתון חייב לכלול רכיב של מאסר בפועל, ולו בדרך של עבודות שירות. לפיכך - ובהתחשב בנסיבות החומרה הקשורות בביצוע העבירה, אך גם בעובדה שהפגיעה הפיזית שנגרמה למתלונן היתה מתונה יחסית - אני קובע כי מתחם העונש ההולם, במקרה זה, הינו בין שלושה חודשי מאסר בפועל, שניתן לרצותם בדרך של עבודות שירות, לבין 15 חודשי מאסר בפועל.

(2) גזירת עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם:

19. לאחר קביעת מתחם העונש ההולם על בית המשפט לגזור את עונשו הנאשם בתוך מתחם זה, תוך התחשבות בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, כמפורט בהוראות סעיף 40יא לחוק העונשין.

20. יש להדגיש, כי במקרה דנא אין כל הצדקה לחרוג ממתחם העונש ההולם לכף קולה משיקולי שיקום, במסגרת הוראות סעיף 40ד לחוק העונשין, וממילא אין מקום לקבל את המלצת שירות המבחן להסתפק בענישה שאינה ממשית.

זאת, ממספר טעמים מצטברים כלהלן:

ראשית, נטילת האחריות של הנאשם, אם בכלל, היתה חלקית. הנאשם אמנם הביע בדברו האחרון לעונש "**צער אמיתי**", אך לא היתה בדבריו בהירות על מה הצער, קל וחומר אמפתיה כלשהי למתלונן. כעולה מתסקיר שירות המבחן, הנאשם אף השליך אשמה על המתלונן ועל כן נפסל להשתתפות בהליך של צדק מאחה.

שנית, ממכלול נסיבות העניין, לרבות דברו האחרון של הנאשם לעונש, עולה כי הנאשם מרוכז בעצמו ובצרותיו הנטענות, אינו מפנים את חומרת מעשיו והלכה למעשה אינו נכון לשאת בענישה ממשית כלשהי בגינם. כך דחה הנאשם את ההזדמנות שהוענקה לו, כאמור, להשתתפות בהליך של צדק מאחה במסגרת שירות המבחן; וכך לפניי, כאשר הנאשם חזר וביקש שלא לרצות עונש ולו בדרך של עבודות שירות.

בהקשר זה לא למותר להעיר כי הנאשם הדגיש, במסגרת דברו האחרון לעונש, את הקשיים שנגרמו לו

בשל התארכות המשפט. זאת, על אף שההגנה היא שהגישה לא אחת בקשות דחייה מסיבות שונות (ר' ההחלטות בעמ' 12 ו-22 לפרוטוקול), לרבות לצורך קבלת תסקיר לבחינת הליך של צדק מאחה (שכאמור לא ניתן היה לקיימו בשל עמדותיו של הנאשם-עצמו), כאשר עקב העומס המוטל על שירות המבחן דחייה כגון זו הינה ממושכת למדי.

הנה כי כן, בכל הקשור להתמשכות ההליך אין לנאשם להלין אלא על עצמו.

21. באשר לגזירת עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם, השיקולים הרלוואנטיים במקרה זה הם כלהלן:

עברו הפלילי של הנאשם - לנאשם רישום פלילי קודם אחד, בגין עבירת אלימות. מדובר כמובן בשיקול לחומרה. יחד עם זאת, נוכח העובדה שמדובר ברישום ישן משקלו של שיקול זה הוא נמוך.

הפגיעה של העונש בנאשם ובמשפחתו - הטלת עונש של מאסר בפועל תפגע ללא ספק הן בנאשם (שהינו בן 41 שנים) והן בשני ילדיו הקטינים.

עם זאת - בהתחשב בכך שהילדים מתגוררים אמנם יחד עם הנאשם, אך אצל הוריו, כאשר הילדה הבכורה אף מצויה במסגרת חוץ ביתית - הטלת העונש לריצוי בדרך של עבודות שירות תגבש פגיעה מתונה בלבד במשפחה.

הודאה ונטילת אחריות - הנאשם כפר בעובדות כתב האישום ועמד על ניהול הליך שמיעת ראיות מלא, שכלל חקירה נגדית ממצה של עדי התביעה, לרבות המתלונן. גם במסגרת תסקיר שירות המבחן - אותו הנאשם עצמו ביקש - לא נטל הנאשם אחריות מלאה על מעשיו; וכך גם בדברו האחרון של הנאשם לעונש, לפני.

זוהי כמובן זכותו הבסיסית של נאשם לעמוד על ניהול משפטו באופן מלוא ופשיטא כי אין לזקוף זאת לחובתו (ר' גם בהוראות סעיף 40א(6) סיפא לחוק העונשין). יחד עם זאת, בנסיבות אלה אין הנאשם זכאי להקלה, הניתנת למי שמודה באשמה ונוטל אחריות על מעשיו, או למצער מקבל עליו את הדין לאחר שהורשע, בבחינת "**מוֹדָה וְעִזָּב יִרְחָם**" (משלי, פרק כ"ח פסוק י"ג).

22. העולה מכל המקובץ הוא כי בכל הקשור לגזירת העונש בתוך מתחם העונש ההולם ניתן, במקרה זה, להסתפק בענישה של מאסר בפועל לתקופה שניתן לרצותה בדרך של עבודות שירות, אך זאת לתקופה משמעותית. לענישה זו יש לצרף ענישה צופה פני עתיד, כמו גם קנס מתון ופיצויים למתלונן.

בהתחשב בענישה זו, כמו גם האמור בפסקה 20 דלעיל, אין מקום להוסיף ולהשית במקרה זה צו מבחן.

23. באשר לפיצויים, שיעורם ייפסק בהתאם למקובל בפסיקת בתי המשפט. זאת, תוך התחשבות בכך שפיצויים בפלילים אינם אמורים למצות את הפיצויים האזרחיים המגיעים למתלונן וממילא אינם שוללים את זכותו לתבוע מהנאשם את מלוא המגיע לו (ר' גם בהוראות סעיף 88 לחוק העונשין).

(3) סוף דבר:

24. אשר על כן ולאור כל המקובץ אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

(א) חמישה חודשי מאסר לריצוי בפועל.

המאסר ירוצה בדרך של עבודות שירות, כאמור בחוות דעתו של הממונה על עבודות השירות בשירות עמוד 5

בתי הסוהר, מיום 18.4.16.

על הנאשם להתייצב לתחילת ריצוי עונשו במשרדי הממונה על עבודות השירות, ביום 4.7.16 עד השעה 08:00.

מובהר בזה לנאשם כי בכל הקשור לעבודות השירות עליו לציית להוראות הממונה על עבודות השירות, או למי שהוסמך לכך מטעמו.

(ב) מאסר על תנאי למשך 6 חודשים, אותו לא יישא הנאשם אלא אם כן יעבור, תוך שלוש שנים מהיום, עבירה של אלימות כלפי הגוף.

(ג) קנס בסך של 500 ₪ או 2 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם עד ליום 1.1.17.

(ד) פיצויים למתלונן, עד תביעה מס' 1, בסך של 2,000 ₪. הפיצויים יופקדו בקופת בית המשפט עד ולא יאוחר מיום 1.1.17.

באחריות ב"כ המאשימה להגיש הודעה למזכירות בית המשפט בדבר פרטי המתלונן, לצורך העברת הפיצויים.

ניתן בזה צו כללי, לעניין מוצגים, לשיקול דעתו של קצין משטרה.

זכות ערעור בתוך 45 יום מהיום.

המזכירות תשלח העתק גזר דין זה לממונה על עבודות השירות בשירות בתי הסוהר.

ניתן היום, כ"ב אייר תשע"ו, 30 מאי 2016, במעמד הצדדים.